

CRÒNIQUES DEL MÓN

XI

EL Führersito a la banqueta

"Hoy, en el mundo, hay dos ejes de viabilidad de la paz mundial: el eje Bush y el eje Lula. El primero apunta a una paz como resultado del equilibrio de fuerzas, mientras que el segundo apunta a una paz como resultado de la implantación de la justicia social"

Frei Betto

Finalment, la serp de l'estiu ha mostrat la cua: En José Maria Aznar haurà de respondre les preguntes dels membres de la Comissió 11/M. Ell, el braç incorrupte de Santa Teresa i alhora braç dret de l'emperador George W. Bush, el genuí i únic president de les Espanyes en versió de Texas, els fill espiritual del franquisme, ell, arrogant i altiu, s'haurà de sotmetre a tot tipus de requeriment que li faran, amb duresa i cortesia, els representants del poble "espanyol": un joglar aragonès i d'esquerres, dos bascs impenitents, una navarresa amb ofici, un català de Montserrat, un català de Catalunya,, un comunista caparrut i un psocialista discret. Per ventura, també li demanarà aclariments el canari elegant que presideix el tribunal (de moment, ja ha anunciat que no vol "venjances"). La resta, de no haver abandonat les sessions (cosa de conseqüències imprevisibles) consistirà en les adulacions viscoses que li professaran els mal parits d'en M. Pujalte o d'en Jaime Ignacio del Burgo, tan se val; es a dir, els seus acòlits del PP. Davant aqueixa compareixença, de seguir la tonalitat del que ha passat fins ara, s'endevina una clar, emperò desigual, estat d'esquizofrènia: per una banda, restarà evident l'escassa importància que el govern anterior atorgava al terrorisme "islamista" al temps que quedarà palès l'alt 'interès a atribuir la banda terrorista ETA l'autoria de l'holocaust. Hom dubta, però, que les respostes de l'expresident aportin massa novetat. Es previsible que, aferrant-se als interrogants dels seus següents, en José Maria Aznar voldrà reemplaçar les raons del desastre humà, que tan se li fot!, per les seves conseqüències electorals, que tan de mal l'han fet!. El diputat Olabarria ho expressava de manera llampant: sembla que al PP li preocupa més el fracàs del 14 /M que no pas els ferits i els morts de tres dies abans. Vet aquí els interrogatoris, interminables, sobre les manifestacions, espontànies, a les

seus del PP; com si aquestes mostres de repulsa general -la responsabilitat de les quals atribueixen al PSOE- haguessin estat determinants en el canvi polític afortunadament produït. En aquest sentit, aquest cronista vol subratllar l'argument del comissionat d'ERC quan, en la compareixença d'en Acebes -i davant l'astorament d'aquest cínic, d'aquest gran mentider, d'aquest "miserable"- responsabilitza el mateix Rajoy per les protestes del poble madrileny al carrer Génova. Tots recordam ben bé aquella horabaixa de dissabte: mentre la televisió oficial emetia la insofrible TARDE DE SÁBADO, l'autonòmica (= la catalana), el canal Plus i fins i tot el Canal 5 transmetien les compareixences públiques del sinistre ministre de l'interior, qui eludia evidències i persistia, perversament, en no descartar la responsabilitat etarra d'aquells assassinats. Poca gent el creia, fins i tot del seu mateix partit. La sensatesa forçava a reconèixer errades interpretatives. Però, no!. Calia refer la tesi propícia per a no incrementar el nombre de desafectes, dels votants del l'endemà. La pel·lícula del vespre, l'assassinat per ETA del senador Casas, anava de conya. La manipulació era necessària màxim per a garantir el perllongament del PP al poder. Fou, però, en aquell moment, replicant la turpitud del candidat Rajoy, quan, efectivament, (i, possiblement, de manera no cercada), Alfredo Pérez Rubalcaba establia les claus del canvi: el poble espanyol no es mereix un govern que l'enganyi.

Un pic més, i aquest cronista ho lamenta ben de veres, les conseqüències, polítiques, s'imposen sobre les raons que possibilitaren uns fets extraordinàriament greus, la causa dels quals tampoc fuig totalment de la política. Els vots imperen sobre les víctimes. Encara que, amagada per la rancúnia d'haver caigut irremissiblement de la trona, aquesta, presumiblement, serà una de la línia a seguir per un homonet cada pic més allunyat de la realitat: que els beneficis que aquelles morts depararen, sorprenentment, els socialistes, col·loquen el PSOE dins la sospitosa situació de responsables àulics del desastre -(no és això el que pretén el fatxenda d'en Pujalte amb el seu errequeerre sobre el vertader autor del 11/M?). Potser, en un reconeixement de demèrits, JM. A. acabi confessant, com fa a les seves (?) memòries que la vigilància al terrorisme internacional no era la mateixa que la que dedicaven a E.T.A. que havien baixat la guàrdia, fent cas omís als informes del CNI, i demostrant que tenien més presents les vel·leitats dels independentistes catalans (per posar un cas) que no pas els seguidors d'en Bin Laden. Ens estranyaria, tot i així, aquesta autocrítica. Tan es així que ens temem el pitjor: que aprofiti la televisió (CNN canal 70 DIGITAL +) per a prosseguir amb la seva campanya desestabilitzadora i mesquina vers tot els que s'ha hagut de refer des de que ell fou expulsat del

govern. Al cap i a la fi, com a tot *führer* caigut, el petit monstre que ens ficà a l'Irac després d'embrutar-mos de txapapote, encara no paït la seva derrota. Amb ell (o amb en Rajoy, ...) el parlament continuaria el seu paper, trist, estèril, de convidat de pedra. Ara, qui l'humiliava amb el seu menyspreu, ara ell ha de respondre a les corts.

Fa aproximadament un any, n'Aznar desfullava la margalida del seu successor. Fou, aquest misteri trinitari, la serp de l'estiu del 2003. Ha passat un any i busques; les coses s'han capgirat quelcom més que tangencialment: abans, qui ens governava es retractava a les Açors amb els paladins de la mort; ara, en ZP ha marxat a New York per a presentar la croada contra la pobresa. Aquell trident bèl·lic ha esdevingut el quintet contra la fam. Per aquest motiu qui estam per la consolidació de la democràcia, per les llibertats, pels drets humans, qui seguim dient NO A LA GUERRA i seguim pensant en que un nou món es possible, al temps que rebutjam fermament la seva política criminal, mai agraiem suficientment que el pelleringa de n'Aznar, el famós *führersito*, -a una de les més encertades expressions d'en Fidel Castro- volgués anar tan lluny. Com cantava el primer Lluís Llach en aquell l'himne antifranquista, *l'estaca, en* Josémarí Aznar va estirar tant de la corda que aquesta es va acabant trencant. La seva autocràcia, especialment al llarg de la segona legislatura, representa sense cap dubte el període més negre dels gairebé trenta anys de democràcia "espanyola". Per això, se li ha tret del poder. I per això, està clar, acabarà responent davant tot aquell a qui ell, amb la seva supèrbia va tractar, endebades, d'enfonsar. Així de cruel, així de llampant, així de necessari.

Golona